

Vždycky večer se dívám do zrcadla. Sedím před ním v tátově starém křesle a koukám se. Nejdřív na sebe – a potom na ni... Dívat se na sebe není nic zajímavého. Ale jinak to nejde, když chci, aby přišla... Pozoruju svůj nos, pihy a vlasy nakrátko (dlouhé vlasy – krátký rozum – táta) a na pěšinku (děti s ofinou šilhají – máma). Kalhoty, tričko nebo svetr, na krku klíč (už třikrát jsem ho ztratila) – ano, jsem to já: Hana Marková, devět let, 3. B, Letenice u Prahy.

Koukám a koukám... nesmí se u toho mrknout. A pak, když se mi zrcadlo zamlží před očima, potom se objeví. Je mi docela podobná, ale pihy nemá. A vlasy má zapletené do dvou dlouhých copů. Oči má stejně modré jako já, ale ty dlouhé řasy! Vždycky nosí krásné šaty a nikdy se nehádáme. Můžu jí říct každé tajemství a ona ho nikomu nepoví. Je to prostě nejlepší kamarádka na světě. Je neobvyčejná. A proto se musí jmenovat úplně jinak než holky ve škole. Říkám jí Klaudie.

1. července

Začínají prázdniny. Za vysvědčení (tři dvojky: z kreslení, hudební výchovy a matematiky) jsem dostala knížku o zvířatech a polárkový dort. Máma mi ušila nové šaty. Modré s volánky. Vypadám v nich děsně. Ještě se mi nezahojil ten strup, jak jsem sjela po nose z ořechu.

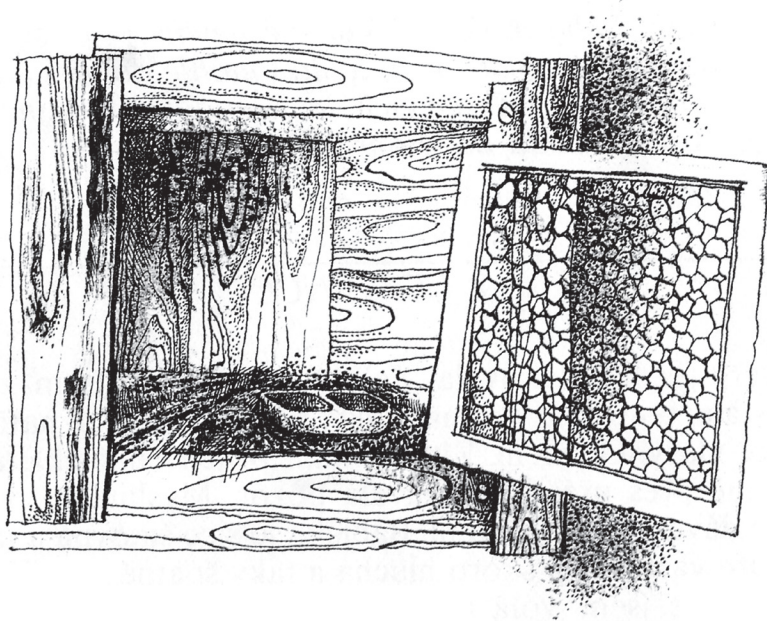
Prázdniny začaly uhozeně. Utekl mi totiž králík Ferda. Ten Belgičan. Nevím, jak se to mohlo stát, večer jsem kotec určitě zavírala. Ale ráno byl prázdný. Táta mi rovnou nařezal a za trest musím nalakovat dveře do sklepa.

Teprve pak můžu ven. Je mi to celkem jedno, protože stejně nemám co dělat. Máma a táta mají dovolenou až v srpnu. To máme jet do Bulharska. U moře jsem ještě nikdy nebyla, tak se moc těším. Jenže do srpna je daleko. Co budu dělat v červenci?

Letenice jsou totiž k ničemu. Patří už k Praze, ale pořád je to vesnice. Čtyřicet tři chalupy. To znamená spoustu dospělých, a teď o prázdninách strašně málo dětí. A navíc jsou to buď mimina, co ještě nechodí do školy, nebo páni a dámy ze šestky až osmičky. Jako já není starý nikdo.

Vlastně je. Ale *ten* se nepočítá. Jednak je to kluk... a vůbec člověk k ničemu. Přistěhoval se z Prahy a je to šprt. Samé jedničky a v kapse notýsek, kam si zapisuje poznámky o přírodě.

Na nose brejle a věčně čisté tričko. To se rozumí, naši mě pořád přemlouvají, abych s ním kamarádila. Že je taky jedináček, ale rozumnější než já. Ani mě nenapadne se s ním bavit. Tenhle zázrak nevyleze na strom, má strach z hus a ke včelínu by se nepřiblížil ani na deset metrů. Hlavně že si o přírodě čte! Co s ním? Ještě že mám Klaudii!

S Klaudií chodíme na tajné výpravy. Máme několik cest, o kterých naši nevědí. Stačí nadzvednout plaňku v plotě a jsme v zahradě vedlejšího domku. Nikdo tam nebydlí, už rok. Domek je prázdný a zahrada taky zpustlá. Vypadá jako prales. Tady si s Klaudií hrajeme na indiány. Holka přece taky může být náčelnicí, ne? Pod prknem v seníku mám schovanou čelenku a indiánské kalhoty, které jsem si sama ozdobila trásněmi a korálky. Klaudie má samozřejmě taky

*takové. Chodíme spolu stopovat. A malujeme se válečnými barvami.
(Tedy malovátky mojí maminky. Neví o tom.)*

Občas chodíme taky loupit. Přece to ovoce na stromech nenecháme – a rybíz taky ne! Klaudie se se mnou o všechno dělí a nehádá se. Není jako holky ze třídy v Praze, kam musím dojíždět. Vždycky se shodneme. Klaudie je ráda, že já rozhoduju za ni. Hlavní tajemství je ale její. Nebo moje...? Vlastně nevím. Já si totiž myslím, nebo to skoro vím, že do tohohle domku (nebo aspoň do jiného v Letenicích) se Klaudie jednou nastěhuje. A pak... Pak bude opravdická.

2. července

Dveře jsem nalakovala. Zeleně. Ale stejně jsem zase dostala, tentokrát od maminky, protože jsem si natřela taky vlasy. Omylem. Zítra k nám přijede babička, aby na mě přes prázdniny dávala pozor. Myslím, že budu spíš dávat pozor já na ni. Babička je sice šikovná a moc dobře vaří, ale je skoro hluchá a taky špatně vidí. Když neví, kde jsem, volá mě z okna, hodně nahlas. To mě rozčiluje. Protože pak každý ví, kde jsem schovaná.

Umím už přejít celé zábradlí u potoka bez držení. Když jsem tam cvičila, přišel Martin (to je ten protiva z Prahy). Řekl, že mi určitě sklouzne noha. Ale on by mě ošetřil, protože ve škole chodí do zdravotnického kroužku. To by se mu

líbilo, dávat mi nohu do sádry! Samozřejmě jsem nesklouzla. Martin šel pryč a povídal, že je sám doma. Tatínek a maminka jeli na služební cestu. Ten se má! Nikdo ho nehlídá a může si dělat, co chce.

Můj tatínek na služební cesty nejezdí. Pracuje v kanceláři, kde kreslí plány nových domů. Maminka prodává v obchodě BARVY-LAKY.

Oba mají o mě starost. Kdepak by mě nechali doma samotnou! Ani na tábor mě nepustili, že prý jsem moc divoká a něco by se mi stalo. Takže se celý červenec budu otravovat v Letenicích a myslet na holky ze školy, jak si užívají. Tyhle prázdniny budou nekonečné!

